

YOUR WAY OF *life's* **IDYLLE**

Idylle, een liefdesdroom

Die avond was ik ver van Parijs, in de bergen. Ik had een afspraak met een man. Ik kende hem niet erg goed, maar ik had me meteen vanaf onze eerste ontmoeting door iets ondefinieerbaars tot hem aangetrokken gevoeld. Ik moest en zou hem dus weerzien en ik bereidde me voor, zoals je je voorbereidt wanneer je niet weet wat er gaat gebeuren, maar met een stille hoop. Iemand had me een flesje gegeven zonder etiket, met een onbekende geur en met de mededeling om deze vooral niet te dragen omdat hij nog niet in de handel was. Ik was ver van Parijs en dacht, waarom eigenlijk niet? Wie zal de geur herkennen? Ik doe het gewoon. Ik had er zin in. De geur paste zo perfect bij mijn stemming dat het onmogelijk was er weerstand aan te bieden. Ik pakte het flesje en deed wat parfum achter mijn oor, als een verboden vrucht, vlak voor het diner. De avond viel, heel poëtisch, vervuld van gevoelens die ontmoetingen teweegbrengen zonder dat je weet waarom. Het was een sensuele, fantastische en eindeloze nacht en aan het eind, toen de ochtend aanbrak, vroeg hij me: welk parfum draag je?

En ik antwoordde: een parfum dat niet bestaat. Ik mag de naam niet zeggen. En toen hij het parfum overal zocht in de winkels, wist ik dat het uniek was. Dat was het begin van een liefdesdroom. Een reis naar het land van de beloften, de hoop, de stiltes en de verwachtingen. Waar door de droom het beeld van de ander je ieder moment komt achtervolgen en je jezelf erop betrapt aan hem te denken. Het is alsof het hele idee van de liefde gestalte kreeg in deze droom, om hem nog zuiverder en mooier te maken...

Dat was het begin van onze idylle.

Idylle... Licht en luchtig. Een tedere, vluchtige liefdesgeschiedenis. Een vlaag van verliefdheid. Een vlaag van dwaasheid. Twee mensen die zich tot elkaar aangetrokken voelen, zonder verplichtingen. De hoop op liefde in een tijd zonder hoop. Het is geen hartstocht, maar een ontboezeming van het hart. Het zijn geen liefdeskwellingen. Het is een afspraak op een avond, voor het diner. Ver weg. Even ontsnappen aan het dagelijks leven om een kleine zeepbel van eeuwigheid binnen te gaan. Het is de tijd die tegelijk langer en korter wordt wanneer je elkaar ziet. De tederheid. Dagdromen. Nachtelijke dromen. Gefluisterde telefoontjes, die eindeloos duren wanneer je elkaar mist. Sms berichten die je hart doen opspringen. Beelden. De geest die afdwaalt. Het leven dat plotseling een ander ritme krijgt, wanneer elk gebaar een ritueel wordt van afwachting en voorbereiding. Het is wakker worden met een glimlach en inslapen met een herinnering. Het is duizend gedachten en duizend details, woorden en kussen. Het is de hartstocht en de onstuimigheid. Het is voor een vrouw, vrouw worden en voor een man, voelen dat hij leeft. Het is het verlangen dat dichtbij komt. De kracht van de wil. Het is denken: ik ben niet langer alleen, ergens denkt misschien iemand aan me. De barrières zijn weggefallen en in deze gelukkige tijd herken je de continuïteit. De afwezigheid waardoor je elkaar des te beter kunt terugvinden en waardoor je in jezelf kunt graven, zolang een kus duurt. Het is de vinger die licht en luchtig een druppel parfum aanbrengt achter het oor dat luistert en zich spijst om beter de zucht te horen van een kus. Een vluchtige en steeds weer opnieuw begonnen idylle: Idylle, de vluchtige eeuwigheid van het moment.

Het elixer

Na deze nacht wilde ik geloven in het elixer, in de liefdesdrank die de vrouw onweerstaanbaar maakt, die haar aantrekkingskracht fataal maakt en het gebaar onontkoombaar. Een kus geboren door de magie van een parfum, in een nacht die onvergetelijk is gemaakt voor het leven. Wat is het in Idylle dat me zo aantrok dat ik niet kon nalaten het die avond te dragen? Wat is het in Idylle dat hem zo aantrok dat hij me bij het ochtendgloren vroeg, welk parfum draag je? Wat is het in Idylle dat hem in de ban bracht? Ik wilde het begrijpen. Ik wilde de ingrediënten van deze liefdesdrank met zijn mysterieuze kracht tot in de kleinste details leren kennen. Een onbekende wereld ging voor mij open, oneindig kostbaar, subtiel en sensueel. Om Idylle, het parfum van de verleiding, te creëren moest een boeket bloemen worden samengesteld. En daarvoor moesten de meest zeldzame bloemen worden gevonden.

Alles begint met de roos. Een assemblage van Bulgaarse rozen. De oogst van 2008 is fruitig met geurnoten van frambozen en lychee. Hieraan wordt de roos van du Plessis Robinson toegevoegd. Deze roos, door Jean-Paul Guerlain gecreëerd uit liefde voor het verleden, is een roos van vroeger met fruitige accenten en een krachtig aroma. De roos wordt gecombineerd met chypre, een favoriete geur van Guerlain, en een akkoord van patchoeli en witte muskus, gekozen om zijn warmte. Hierna volgt het boeket dat een perfecte harmonie vormt met de rozen: lelietje-van-dalen, sering, pioenroos, fresia en jasmijn.

Zo ontstond de geur. Een regen van bloemen en bloemblaadjes met een subtiel en indringende frisheid en een sensuele kant. Een bloemennectar, een ode aan het leven en aan de liefde. De jasmijn die zijn lichte warmte onafgebroken blijft uitstralen en de chypre met zijn diepere warmte geven uiting aan de dubbelzinnigheid van de gevoelens. De muskus waarvan de geur is als kasjmier op de huid: een aangenaam, intiem en fysiek gevoel. Deze combinatie van het persoonlijke, sensuele en emotionele aspect van de chypre, het fysieke aspect van de muskus en de liefdesverklaring met het bloemenboeket, weet uitdrukking te geven aan het niet onder woorden te brengen idee van de idylle. Doorschijnend en teder, romantisch en sensueel, vluchtig en eeuwig.

Toen begreep ik door welke subtiel processen een parfum een oorspronkelijke emotie teweeg kan brengen. De emotie die samengaat met het ontstaan van gevoelens, die openbaart, draagt, meesleept en transformeert, zoals een licht een nieuwe wereld verlicht.

De flacon

In mijn zoektocht naar de essence wilde ik de flacon zien waarin de kostbare vloeistof is verpakt. Dit parfum vroeg om een kostbare verpakking. Guerlain heeft altijd veel belang gehecht aan de flacons. Het zijn net sieraden. Kunstwerken. Sculpturen met ronde vormen en vergulde of verfijnde kleuren. Voor Idylle zag ik een gouden druppel. Een vorm die tegelijk eenvoudig en compleet is. Vrouwelijk, met heupen als van een zinnelijke vrouw, en die oprijst als een toren, gracieus en sensueel.

De jonge man, die hem creëerde, behoort al tot de mythologie. Zijn engelachtige gelaatstreken, ergens tussen Rimbaud en De Kleine Prins, contrasteren met zijn opstandige blik. Hij doet me denken aan Cupido, zoals ik me hem voorstel: ondeugend en hyperactief, één en al dwaasheid, onstuimigheid en excentriciteit, tegelijk opstandig en spontaan, onweerstaanbaar en brutaal, ongrijpbaar en kwetsbaar, visionair en gevoelig, met een intuïtieve en praktische intelligentie.

Het is Ora Ito, de beeldenstormer, die de flacon van Idylle heeft bedacht. Hij die naam maakte door het eerste virtuele merk te creëren en door de bekendste internationale merken als Vuitton of Apple te verdraaien. Hij kreeg talrijke onderscheidingen waaronder de prestigieuze Red Hot Design Award. Hij is een van de meest invloedrijke ontwerpers van de 21e eeuw en zijn werk wordt tentoongesteld in de permanente collecties van de grootste musea ter wereld. Ora Ito liet zich meeslepen door de romantiek, het idealisme en het ideaal van de absolute vrouw, die Guerlain zo na aan het hart liggen. Hij gebruikte al zijn talent, zijn durf, zijn idee van nieuwe perspectieven, zijn gevoel voor deze tijd van moderniteit en minimalisme, van aangetrokken zijn tot vormen en functioneel rationalisme, om de vorm van de flacon te ontwerpen in de geest van wat hij "simplexiteit" noemt. Het creëren van de illusie van eenvoud bij voorwerpen met complexe toepassingen. De kennismaking met een damesparfum begint, zijns inziens, met het beetpakken, de ergonomie, de gebaren, de elegantie, de fluiditeit en de dynamiek. Hij slaagt erin, rond de geschiedenis van Guerlain, rond de liefde en rond de regendruppel, een vorm te creëren die al deze werelden voor de geest haalt en die tegelijk uniek is. Een nieuwe ronde vorm is geboren met het uiterlijk van deze tijd en met een opvallende eenvoud en elegantie. Het is tegelijk een druppel en een vrouw.

De futuristische, geweldde, gouden flacon fonkelt als een gouden traan, een traan van vreugde en vrouwelijk geluk, dichtbij het menselijk lichaam. Deze flacon is natuurlijk de vrouw. Hij is zelfs de kwintessens van de vrouw. Het is een gouden lieflijkheid, een gouden regen, als de gedaante die Zeus aannam om Danaë te bevruchten.

De vrouw

Het is het verhaal van een idylle. Een parfum dat duurt, zolang als de nacht. Een nacht die duurt, zolang als het parfum. Waarom? Hoe? Ik heb het einde bereikt van de idylle, dat volmaakte moment dat me volop heeft laten leven en dat ik voortaan zal terugvinden door met volle teugen de geur van Idylle in te ademen, zoals je kalme, zuivere lucht inademt, zoals je het leven inademt. Ik heb het einde bereikt van mijn zoektocht tijdens de film die het parfum in beeld brengt.

Toen ik de film over "Idylle" zag, had ik het mysterie bijna doorgrond. De regisseur Paolo Roversi, een groot modiefotograaf die een ommekeer teweeg heeft gebracht in het gebruik van kleur en in de benadering van het model, is een meester in elegantie en suggestie, door zijn directe relatie met het onderwerp, de lichamen, de vormen en de kleuren.

Met een sensuele camera filmt hij de mooie Nora Arnezeder, actrice en zangeres. Zij is de onthulling van de film "Faubourg 36" van Christophe Barratier, waarin zij een jonge vrouw is die danst en zingt op een opnieuw georkestreerde versie van "Singing in the rain",

onder een regen van gouden regendruppels, die op haar neerdalen en om haar heen vliegen als levende en vreugdevolle beelden van verlangen. Het verlangen zo kostbaar als goud. Het verlangen dat de vrouw vrouw maakt. Dat haar gelukkig maakt. Dat haar vruchtbaar maakt in haar vrouwelijkheid. Deze film, een ode aan alle vrouwen die van liefde dromen is een eigentijdse interpretatie van de mythe van Zeus en Danaë.

Wat vertelt deze mythe? In welk opzicht werpt deze licht op de oorsprong van het parfum? Een orakel had Akrisios gewaarschuwd dat zijn kleinzoon de oorzaak zou zijn van zijn dood. Hij sloot zijn dochter op in een hoge bronzen toren, die dag en nacht werd bewaakt. Maar Zeus die verliefd op haar was, bezocht haar in de gedaante van een gouden regen die zijn druppels op haar liet vallen. De regen, het elixer, het parfum is het goud van de vrouw. De enkele mysterieuze druppels aangebracht op haar lichaam maken haar kostbaar als goud.

De sensuele Nora Arnezeder die danst in de regen, de klank van haar stem en haar wulpse lichaam dat de zegen van de regen ontvangt, deed me de mysterieuze kracht inzien van het parfum: Idylle. Haar vrolijkheid, haar vreugde, haar zwierigheid, haar eeuwige jeugd tonen de kracht van de idylle, die opnieuw tot leven wekt.

Door zijn bloemige samenstelling met sensuele noten is het parfum Idylle de weerspiegeling van dit moment waarop alles begint. Wanneer alles opnieuw begint. Wanneer de explosie van de zintuigen samengaat met het ontstaan van gevoelens. Waarvan, ook al duurt het maar een nacht, een paar weken of een paar jaar, het parfum voortduurt. Want zo is het nu eenmaal: de liefde verdwijnt en het enige dat blijft is het parfum van de liefde.

De auteur - Eliette Abécassis

Eliette Abécassis werd in 1969 in Straatsburg geboren en woont nu in Parijs. Zij is oud-leerlinge van de École Normale Supérieure en heeft een academische graad in filosofie. Haar eerste roman *Qumran (Het Qumran-mysterie)* (1996) is een theologische thriller gewijd aan de Dode-Zeerollen, vertaald in 18 talen. In 1997 publiceert zij *L'or et la cendre (Het goud en de as)*, een metafysische thriller, bij uitgeverij Ramsay. In 1998 schrijft zij een essay over *Petite Métaphysique du meurtre*, uitgegeven door PUF. *La Répudiée (De verstotene)* kreeg in 2001 de prijs van de Gelovige schrijvers. Dit boek was de basis voor het scenario dat zij schreef voor de film *Kadosh* van Amos Gitai, die in Cannes werd geselecteerd voor de officieel mededinging. In 2001 zet *Le Trésor du Temple (De schat van de Tempel)* de zoektocht van *Qumran* voort in de voetsporen van de Tempeliers. In hetzelfde jaar maakt zij een korte film *La nuit de noces*. In 2002 publiceert zij *Mon Père (Mijn vader)* en wordt *Qumran* door Gémine en Makyo bewerkt tot stripverhaal. In 2003 vertelt zij in *Clandestin* het verhaal van een onmogelijke liefde. In 2004 verschijnt het laatste deel van de "Qumran trilogie", *La dernière tribu (De laatste stam)*. In 2005 behandelt Eliette Abécassis met haar roman *Un heureux événement* het thema van het moederschap. In hetzelfde jaar maakt zij de fictie-documentaire *Tel Aviv la vie*. In 2007 publiceert zij samen met Caroline Bongrand een essay over de vrouw, getiteld *Le Corset invisible* en in samenwerking met haar vader Armand Abécassis een anthologie van teksten over het jodäisme, *Le Livre des passeurs, De la Bible à Philippe Roth, trois mille ans de littérature juive*. In 2008 publiceert zij *Mère et fille, un roman*, die zich afspeelt in de wereld van de mode en waarvan de twee hoofdpersonen zijn geïnspireerd door Sonia en Nathalie Rykiel.